

NVE
Energi- og konsesjonsavdelingen
Postboks 5091, Majorstuen
0301 Oslo.

Oslo 6. april 2026

Hørings svar i sak 202511633-6 – Aura II bryter vannforskriftens forringelsesforbud

1. Innledning

Det beklages at høringsfristen av 12. januar 2026 er oversittet, men saken omfatter et betydelig saksomfang og reiser krevende juridiske spørsmål. Fristoversittelsen kan etter forvaltningsloven § 17 første ledd ikke tillegges vekt, ettersom saksforberedelsen ikke er avsluttet, og forvaltningen uansett er forpliktet til å sørge for at saken er så godt opplyst som mulig før vedtak treffes.

2. Betydningen av laksekulturen og hvorfor denne saken er viktig

Laksekulturen i Eikesdal–Eresfjord har gjennom generasjoner vært en helt sentral del av lokalsamfunnets identitet, velferd og sosiale bærekraft. Laksefisket var lenge før kraftutbyggingene, både et livsgrunnlag, et kulturelt bindeledd og et fundament for lokal økonomi. Fangsten av storlaks i Eira, som i første halvdel av 1900-tallet var en av landets mest ettertraktede, tiltrakk ikke bare fiskere, men skapte arbeidsplasser, gjestgivertradisjon, overnattingstjenester og en stolt lokal merkevare. Denne betydningen er fullstendig fraværende i den sentrale forvaltningens behandling av vassdraget i dag. Den laksekulturen som ble bygget opp gjennom over 150 år ble i realiteten rasert i løpet av noen få tiår etter den statlige kraftutbyggingen på 1950-, 60- og 70-tallet – og denne utslettelsen er ikke anerkjent med den alvor og respekt den krever.

Det som gjør Eira og Aura helt særskilte i norsk kraftutbyggingshistorie, er at vannressursene ikke bare ble regulert – de ble systematisk ledet bort fra selve vassdraget. I en av landets viktigste og mest storlaksførende elver ble nesten hele vannføringen overført til andre nedbørfelt, et inngrepsnivå som ikke har paralleller i andre laksevassdrag i Norge.

Gjennom Aursjømagasinet og takrenneprosjektet ble nesten hele den naturlige vannføringen ført bort til helt andre vassdrag, særlig Litledalselva og Driva/Rauma. Dette er en helt annen form for inngrep enn å legge et magasin på en elvestrekning; her ble selve livsgrunnlaget til en av Norges mest særpregede laksebestander fjernet. NVE beskriver selv at middelvannføringen i Aura ved Litlevatnet etter utbyggingen ble redusert til ca. 26 % av uregulert nivå allerede i perioden 1967–1974, med ytterligere reduksjoner etter Grytten-utbyggingen i 1975 (Kongelig resolusjon 23.06.2021, s. 11–14). Dette gjorde at en laksestamme som tidligere vandret helt til Aurstaupet – nær 9 kilometer ovenfor Litlevatnet – nå i praksis er borte fra Aura.

Dette inngrepet, som er uten parallell i norske laksevassdrag, har skapt en situasjon hvor Aura/Eira ikke kan behandles som «nok et regulert vassdrag». Kraftutbyggingen var et økologisk og kulturelt jordskjelv, og konsekvensene er fortsatt virkningen av et historisk feilgrep. Derfor er spørsmålet om Aura II ikke et spørsmål om teknisk modernisering – det er et spørsmål om å stå imot ytterligere irreversible inngrep i et allerede traumatisert økosystem

og et lokalsamfunn som har båret belastningen alene. Kulturmiljøet knyttet til Eira og Aura er et selvstendig og rettslig relevant hensyn etter vannressursloven, som pålegger forvaltningen å vurdere allmenne interesser, herunder kulturhistoriske verdier. Likevel har kulturmiljøperspektivet vært fraværende i både den historiske reguleringen og senere behandling av Auravassdraget, til tross for at inngrepet rammet en av landets mest unike lakseelver.

3. Hvorfor konsekvensene av 1950–70-tallsutbyggingene må være premiss for vurderingen av Aura II

Myndighetene må forholde seg til det uomtvistelige faktum at laksestammen i både Aura og Eira ble rasert som en direkte følge av kraftutbyggingene på 1950–70-tallet. Dette er grundig dokumentert gjennom historiske fangstdata, NVE sine egne vurderinger og NINAs biologiske analyser. Fangstdagbøkene fra Engelskhuset ved Syltebø – vårt eneste systematiske datagrunnlag fra perioden før første regulering – viser at det mellom 1940 og 1953 ble tatt 900 laks på ett vald alene, i snitt rundt 70 laks per år, hvorav over 90 % var mellomlaks og storlaks. Siden all fisk måtte passere nettopp dette valdet, er tallene ansett som representative for hele elva. Det innebærer at den samlede årlige fangsten i hele Eira sannsynligvis lå på 150–300 laks i et normalår.

Aura var i tillegg en fullverdig produksjon selv før vannet ble ført bort. NVE dokumenterer at laksen gikk helt opp til Aurstaupet – rundt fire ganger så langt opp i systemet som i dag – og at denne delen av vassdraget bidro vesentlig til totalproduksjonen. NINA viser samtidig at smoltproduksjonen i hele systemet før reguleringene var minst 60–70 000 smolt, mot 15–20 000 i moderne tid, altså under en tredjedel av historisk nivå. På bakgrunn av dette er det faglig forsvarlig å anta at Aura alene hadde en årlig voksenoppgang på 100–200 laks, og at samlet innsig til Aura–Eira faglig sett må antas å ha ligget på minst 1500 laks årlig, dominert av storlaks.

Når dette stilles opp mot fjorårets dokumenterte realitet – 105 laks i hele vassdraget ifølge NINAs drivtelling for 2024–2025 – blir nedgangen ekstremt tydelig. Bestanden er redusert til under en tiendedel av det historiske totale innsiget. Dette er ikke en gradvis nedgang; det er et økologisk sammenbrudd skapt av myndighetene i et vassdrag som en gang var unikt i norsk sammenheng.

NVE bekrefter også at den opprinnelige Eira–Aura-laksen hadde en gjennomsnittsvekt på 10–14 kilo, mens NINA viser at dagens gjennomsnitt er rundt 5 kilo, en endring som er en direkte evolusjonær respons på redusert vannføring og bortfall av naturlige flommer, begge konsekvenser av kraftreguleringene.

At myndighetene likevel behandlet revisjonssaken i 2021 som om Aura–Eira var et «normalt regulert vassdrag», uten å pålegge minstevannføring, var et grunnleggende premissbrudd. Ingen andre laksevassdrag i Norge har fått avledet hoveddelen av sin vannføring ut av selve vassdraget slik som Eira og Aura – først gjennom Aura-utbyggingen (1953), deretter takrenneoverføringen (1959), og til slutt Grytten-utbyggingen (1975). Det at vassdraget i dag står igjen med en brøkdel av sin opprinnelige bæreevne skyldes ikke naturen, men en direkte følge av en rekke beslutninger fattet av myndighetene.

Aura II bygger videre på denne feilen. Når Statkraft nå søker om tiltak som ytterligere reduserer overløp, flomdynamikk og naturlig vannføring – nettopp de faktorene som ødela bestanden – og dette skjer uten krav om minstevannføring, innebærer det en sikker forverring av miljøtilstanden i strid med vannforskriften og dagens kunnskapsgrunnlag.

4. Hydrologien som lå til grunn i 2021 er utdatert og feil – og nødvendiggjør ny vurdering

I revisjonssaken i 2021 bygget både NVE og OED sine vurderinger på et midlere tilsig til Aursjømagasinet på 18,8 m³/s, basert på den gamle rapporten «PP 0201, Aurareguleringen, Status 2002». Dette tallet ble lagt til grunn for hele vurderingen av krafttap, minstevannføring og miljøvirkninger.

I Statkrafts nye søknad for Aura II benyttes imidlertid en helt annen hydrologisk modell. Der anslås det midlere tilsiget til 25,2 m³/s, basert på «Fagrapport hydrologi, Statkraft 2025». Dette er en økning på 34 % sammenlignet med tallet som ble brukt ved revisjonen. Miljødirektoratet bekrefter i sin høringsuttalelse at dette avviket viser at tilsiget i revisjonssaken «fremstår å ha vært satt for lavt» (Miljødirektoratet 2026, s. 4–5).

Konsekvensen av dette er svært alvorlig:

1. OEDs resolusjon i 2021 er fattet på et uriktig faktisk grunnlag. Hele beslutningsgrunnlaget bygget på feil vannmengde, fordi 18,8 m³/s var for lavt.
2. Krafttapedet ved minstevannføring ble dramatisk overvurdert. Dersom det reelle tilsiget var 25,2 m³/s, ville krafttapedet vært betydelig mindre enn det som ble lagt til grunn i 2021.
3. Alle miljøfaglige vurderinger i revisjonen faller bort som gyldig beslutningsgrunnlag. Vannføring og tilsig er selve fundamentet for vurderinger av flomdynamikk, minstevannføring, oppvandring, habitat, sedimenttransport og rekruttering.

Dette bildet forsterkes ytterligere av at NVE i dag opererer med et forventet klimapåslag på rundt 40 %, noe som fremgår av Eira Elveeierlags høringsuttalelse for 2026 (pkt. 4) hvor summen av faktisk tilsig (25,2 m³/s) og forventet klimapåslag gir mer enn 16,5 m³/s mer vann enn det myndighetene baserte sine vurderinger på i 2021.

Det betyr i klartekst at:

- myndighetenes vurdering av tilgjengelig vann i 2021 var feil med et tosifret antall kubikk per sekund,
- vurderingen av krafttap ved minstevannføring var basert på et kraftig undervurdert vannvolum,
- vurderingen av miljøeffekt var basert på et vannregime som ikke eksisterer, og
- revisjonsvedtaket mangler et gyldig og korrekt natur- og ressursfaglig grunnlag.

En endring i hydrologisk grunnlag av denne størrelsesordenen er det mest fundamentale premisskiftet som kan oppstå i en vassdrags sak. Etter vassdragsreguleringsloven og vannforskriften er dette en vesentlig endring i forutsetningene som i seg selv utløser krav om full ny konsesjonsbehandling. Et nytt tiltak kan ikke bygges videre på et revisjonsvedtak som nå viser seg å hvile på feil data. Et forvaltningsvedtak må bygge på korrekt og forsvarlig utredet faktum. Dersom faktum er feil eller mangelfullt, foreligger det en saksbehandlingsfeil som medfører ugyldighet dersom feilen kan ha virket inn på vedtaket. Dette har Høyesterett lagt til grunn i en rekke avgjørelser og det vises i denne forbindelse til HR-2016-2017-A hvor førstevoterende slo følgende fast i avsnitt 52 siste setning: «Utlendingsloven § 63 må på denne bakgrunn forstås slik at den hjemler tilbakekall av vedtak som er ugyldige på grunn av et objektivt sett uriktig faktisk grunnlag[...]

5. Hvorfor Aura II ikke kan behandles som et O/U-prosjekt

Klassifiseringen av et tiltak som O/U er en rettslig kvalifikasjon, ikke et spørsmål om hvordan tiltakshaver velger å beskrive tiltaket. Når tiltaket innebærer endring av vannbalanse, vannuttak, flomdynamikk og restvannføring, utløses konsesjonsplikten etter vannressursloven § 8 og ikke reglene for O/U etter praksis.

Statkraft fremstiller tiltaket som en «opprusting og utvidelse» av eksisterende anlegg. Dette er feilaktig. Aura II innebærer reelle endringer i vannregimet, i slukeevnen og i fordelingen mellom vann som går til kraftproduksjon og vann som går til økologiske formål.

Det finnes tre hovedgrunner til at saken ikke kan klassifiseres som O/U:

5.1. Endring av vannbalansen – ikke bare tekniske installasjoner

En dobling av slukeevnen til 110 m³/s gir Statkraft mulighet til å hente ut overløp som i dag går til Aura og Eira. Dette er et vannuttak som direkte påvirker vannmiljøet, og et inngrep som loven definerer som konsesjonspliktig.

5.2. Overløpene fjernes

Statkrafts egne simuleringer viser:

- Overløp fra Aursjøen reduseres i snitt med 36 % (Miljødirektoratets uttalelse, s. 2).
- Overløp fra Holbuvatnet reduseres fra 17,8 til 0,6 Mm³/år (ibid.).

Dette er ikke en videreføring av eksisterende regulering – det er en strukturell omlegging gjennom økt vannuttak.

5.3. De biologiske konsekvensene er nye, større og alvorligere enn i 2021

NINA viser i 2024–2025-resultatene at rekrutteringen nå er så lav at laks i praksis ikke finnes i Aura. De fant ingen laksunger i noen sidevassdrag i 2024 (NINA Rapport 2508, s. 5). Drivtellingen i Eira i 2025 (NINA, felldata 25.11.2025) viser at selv ved gode observasjonsforhold ble bare 105 laks observert, og at laksens gytebestand dermed fortsatt er på et kritisk lavt nivå.

Dette er en helt ny situasjon sammenlignet med revisjonssaken i 2021.

5. Gytebestandsmål og rekruttering – nå med tall for både 2024 og 2025

NINA dokumenterer at det i 2024 ble lagt mindre enn 800 000 lakserogn i Eira, klart under gytebestandsmålet på 1 006 300 egg (NINA Rapport 2508, s. 6). Drivtellingen i 2025 viser ingen bedring. Denne ble gjennomført på hele strekningen fra Eikesdalsvatnet til Syltebø, under gode forhold og med om lag 90 % observasjonssannsynlighet (NINA, drivtelling 25.11.2025). Også her ble det registrert svært lav forekomst av laks – kun 105 individer – noe som bekrefter at gytebestandsmålet heller ikke er nådd i 2025.

Utviklingen viser en tydelig nedadgående trend over flere år, sammenfallende med økende reduksjon i overløp, mer sedimentering og ustabil vintervannføring.

6. Overløpenes betydning – både for Aura og Eira

6.1. Hvorfor overløp er avgjørende for Aura

Overløp representerer i praksis de eneste periodene hvor Aura oppnår vannføring som gjør oppvandring mulig. NINA dokumenterte at laks i 2022 nådde helt opp til Finnset – noe som aldri har skjedd uten overløp (NINA Rapport 2262, 2023 – referert i Miljødirektoratets høringsuttalelse, s. 3).

6.2. Hvorfor overløp også er avgjørende for Eira

Flommene i Eira er ikke bare «vann». De er et geomorfologisk verktøy. Forskning på flomdynamikk i lakseelver viser at større flommer:

- fjerner finmaterialer som tetter gytegroper og hulrom
- skaper variasjon i elveløpet som gir skjul for yngel
- reetablerer hulrom og småsøkk som utgjør skjulplasser for 0+ og 1+ ungfisk
- reaktiverer gytebanker og transporterer gytegrus til riktige partier

Dette er beskrevet i en rekke arbeider, bl.a. Finstad et al. (2007), Bremset et al. (2008), Jensen et al. (2014) og i NINA Rapport 2508 (2025), som alle viser at redusert flomdynamikk fører til:

- økt sedimentering
- færre hulrom
- dårligere gyteforhold
- økt vinterdødelighet

NINA dokumenterer eksplisitt at sedimenteringen i Eira er økende og at hulrommene etter habitattiltakene i 2013 gradvis tettes igjen i perioder uten store flommer (NINA Rapport 2508, s. 3, 54, 77).

Når Aura II reduserer flommene både i Aura og Eira, fratas vassdragene en helt nødvendig «naturlig rens» som fisken er avhengig av for å overleve.

7. Juridiske vurderinger

7.1. Vannforskriftens forringelsesforbud i § 12

Vannforekomstene Aura, Eira og Litldalselva er i norsk vannforvaltning klassifisert som sterkt modifiserte vannforekomster (SMVF). Dette fremgår direkte av faggrunlaget utarbeidet av Direktoratet for naturforvaltning og NVE, hvor Auravassdraget og Litldalselva brukes som eksempelassdrag i arbeidet med klassifisering og målfastsettelse for SMVF etter vannforskriften (Finstad mfl., NTNU/DN/NVE 2007). En sterkt modifisert vannforekomst er et vannløp som er så fysisk endret av menneskelig aktivitet – særlig vannkraftregulering – at «god økologisk tilstand» ikke kan oppnås uten å sette den samfunnsnyttige bruken til side.

For SMVF fastsetter vannforskriften et særskilt miljømål: godt økologisk potensial (GØP). NVE slår uttrykkelig fast at GØP er det gjeldende miljømålet for denne kategorien vannforekomster, og at GØP beskriver den beste økologiske tilstanden som kan oppnås etter at alle realistiske avbøtende tiltak er gjennomført, og samtidig som hovedformålet med inngrepet – her kraftproduksjon – opprettholdes (NVE, «Sterkt modifisert vannforekomst»).

Det avgjørende juridiske poenget er likevel følgende:

7.1.2. Vannforskriften §12 gjelder fullt ut – også for SMVF

Selv om miljømålet for en SMVF er GØP, gjelder forringelsesbestemmelsen i vannforskriften § 12 fullt ut. Bestemmelsen gjør det i utgangspunktet forbudt å forringe miljøtilstanden i en vannforekomst – også en SMVF – med mindre *samtlig*e kumulative vilkår i § 12 er oppfylt. Bestemmelsen krever at:

1. forringelsen skyldes nye fysiske inngrep (§ 12 første ledd bokstav a),
2. alle praktisk gjennomførbare avbøtende tiltak er satt inn (§ 12 andre ledd bokstav a),
3. samfunnsnyttene er større enn miljøtapet (§ 12 andre ledd bokstav b), og
4. formålet ikke kan oppnås med mindre miljøskadelige alternativer (§ 12 andre ledd bokstav c).

NVE presiserer selv at SMVF-status ikke innebærer noe unntak fra tiltakskrav eller vurdering av økologisk påvirkning. SMVF betyr altså ikke at forringelse er «lov»; det betyr bare at måltilstanden er GØP, og at forringelse kun kan godkjennes dersom § 12 er oppfylt fullt ut.

7.1.3. Statkrafts tiltak utgjør åpenbart en «forringelse» etter § 12

Statkrafts egne hydrologiske beregninger viser at tiltaket medfører:

- 36 % reduksjon i overløp fra Aursjøen (tallfestet av Miljødirektoratet basert på simuleringer fra søknaden)
- over 95 % reduksjon i overløp fra Holbuvatnet (17,8 til 0,6 Mm³/år)
- tørrlegging av elvestrekninger i Reinsvasselva og Langdøla store deler av året
- redusert vannføring i Litldalselva
- svekket flomdynamikk, redusert sedimenttransport og forringet gyte- og oppveksthabitat

Det er lærebokseksempler på hydromorfologisk forringelse, slik dette begrepet brukes både i EU-rett, vannforskriften og faglitteraturen om SMVF. Hydrologiske endringer – særlig reduksjon av naturlige flommer – trekkes eksplisitt frem som eksempler på inngrep som svekker vannmiljøet og faller direkte inn under § 12 (Glover 2012). Vannforskriften § 12 må nemlig ses i lys av EU-domstolens tolkning av vanddirektivet artikkel 4. EU-domstolens dom i *Weser-saken* (C-461/13) fastslår at forringelsesforbudet i vanddirektivets artikkel 4 er en bindende rettsregel som gjelder direkte ved godkjenning av enkeltprosjekter, ikke bare som en målsetting i vannforvaltningsplaner. Dommen presiserer at myndighetene må nekte ethvert tiltak som *kan medføre forringelse* av en vannforekomst, med mindre alle vilkårene for unntak etter artikkel 4(7) – identisk med vannforskriften § 12 – er oppfylt. Videre slår dommen fast at forringelse foreligger allerede når ett eneste kvalitetselement svekkes, selv uten klassefall, og at dette også gjelder for sterkt modifiserte vannforekomster. Weser-dommen innebærer dermed at Statkrafts tiltak i Aura II ikke kan gis konsesjon uten at full § 12-analyse foreligger og samtlige kumulative vilkår er dokumentert oppfylt, noe søknaden klart ikke gjør.

Det er derfor hevet over enhver tvil at tiltaket forringer vannforekomstene.

7.1.4. Statkraft leverer ingen § 12-vurdering – og oppfyller ikke ett eneste av de lovpålagte vilkårene

Til tross for at tiltaket klart medfører forringelse, inneholder Statkrafts søknad ingen vurdering etter vannforskriften § 12. Ikke én setning. Søknaden:

- vurderer ikke forringelsen som sådan
- vurderer ikke avbøtende tiltak som minstevannføring (kap. 4.1.1.5 konstaterer eksplisitt at dette ikke er vurdert)
- gjennomfører ingen samfunnsøkonomisk avveining mellom miljøtap og kraftgevinst
- vurderer ingen alternative tiltak eller tekniske løsninger som § 12 krever
- dokumenterer ikke at alle praktiske tiltak for å begrense skaden er vurdert
- vurderer ikke om GØP svekkes av tiltaket

For ikke-jurister kan dette sies slik:

Statkraft ber om lov til å redusere vannføringen, fjerne flommer og tørrelegge elver – men leverer ikke en eneste av de vurderingene loven krever for at forringelse i det hele tatt skal kunne vurderes som lovlig.

Dette betyr juridisk sett at:

- § 12 er ikke oppfylt
- søknaden mangler et lovpålagt beslutningsgrunnlag
- en konsesjon basert på dette ville være ugyldig

7.1.5. Konklusjon: Tiltaket er rettsstridig etter § 12 på nåværende grunnlag

Fordi:

- tiltaket er en klar forringelse,
- vannforekomstene er SMVF, men fortsatt fullt ut omfattet av § 12, og
- Statkraft ikke dokumenterer ett eneste av de kumulative vilkårene i § 12,

må konsekvensen bli:

Tiltaket strider mot vannforskriften § 12 og kan ikke konsesjonsbehandles som omsøkt. En konsesjon kan ikke gis før Statkraft har levert en fullstendig og faglig forsvarlig § 12-analyse som vurderer forringelse, avbøtende tiltak, miljøtap, samfunnsnytte og alternative løsninger.

Dette er ikke en politisk eller faglig vurdering. Det er et rettslig minimumskrav.

7.2. EU/EØS-rettslige forpliktelser og ESA-saken

ESA har tidligere stilt spørsmål ved hvordan Norge oppfylder vanndirektivets krav i Auravassdraget. I sitt spørsmål 10 etterlyste ESA hvordan den kongelige resolusjonen av 23. juni 2021 sikret at tiltak ikke hindrer måloppnåelsen etter direktivet. Klima- og miljødepartementet svarte i 2024 at operatøren under alle omstendigheter vil være forpliktet til å sørge for tilstrekkelig vannføring for å beskytte vannlevende liv. Når Statkraft i Aura II-søknaden legger opp til å fjerne overløpene og samtidig ikke foreslår minstevannføring, kan ikke dette anses å oppfylle de forpliktelsene som lå til grunn for departementets eget svar. Statens svar til ESA er en *rettslig bindende tolkningsuttalelse*, som tiltakshaver nå ikke følger.

8. Oppsummering og krav

Det foreligger et helhetlig, tverrfaglig og tungt dokumentert bilde som viser at:

- laksestammen i Aura/Eira er på vei mot total utryddelse
- minstevannføring er nødvendig for all form for naturmessig reetablering
- hydrologigrunnlaget fra 2021 er feil
- overløpene er avgjørende for både oppvandring i Aura og habitatkvalitet i Eira
- Eira og Aura ble ødelagt gjennom en kraftutbygging som skiller seg dramatisk fra andre regulerte vassdrag
- Aura II vil innebære en ytterligere svekkelse av et allerede ødelagt system

På denne bakgrunn fremsettes følgende absolutte krav:

1. Saken må undergis full konsesjonsbehandling. O/U-regimet er ikke anvendelig.
2. Det må fastsettes helårlig minstevannføring i Aura, inkludert vinterpåslag på nivåer som faktisk muliggjør reetablering, og ikke kun symbolsk minstevannføring.
3. Det må utarbeides en helhetlig tiltaksplan for restaurering av elveløp og sidebekker.
4. Det må innføres ny revisjon etter 6 år, jf. vannforskriften § 26 om krav til vannforvaltningsplan.

Dersom sentrale myndigheter ikke makter å forvalte Auravassdraget på en lovlig og bærekraftig måte, må vi som samfunn stille spørsmålet om dette virkelig er en energiutnyttelse vi kan forsvare. I så fall står vi bedre stilt ved å hente kraften fra andre kilder – eventuelt ved import – enn ved å videreføre en praksis som ødelegger et av landets mest sårbare vassdrag.

Avgjørelsen som nå skal fattes gjelder ikke en ordinær konsesjonssak. Den gjelder hvilket verdigrunnlag norsk vannforvaltning skal bygge på. Auravassdraget er blant landets hardest skadde lakseelver – et vassdrag som i over syv tiår har båret enorme kostnader ved samfunnsutviklingen. Nå står myndighetene overfor et veivalg som vil bli stående igjen i ettertid: Enten å videreføre en historisk feil, eller å ta det ansvaret som hittil har manglet, og legge grunnlaget for at en av Norges mest særpregede laksestammer kan få en reell mulighet til å reise seg igjen.

Med vennlig hilsen

Håvard Skallerud